

821. 111(73)
Ч-42

ДІАНА
ЧЕМБЕРЛЕН
ВЕЛИКА
БРЕХНЯ
У МАЛЕНЬКОМУ МІСТІ

С 1213543

ЯКІ СЕКРЕТИ ЗАХОВАНІ ПІД ПИЛЮКОЮ?

КСД

РОЗДІЛ 20

АННА

4 січня 1940 року

Анна, яка була вихована на «Нью-Йорк Таймс», мусила визнати, що невеличка провінційна «Чован Геральд» захопила її. Того ранку вона читала газету, сидячи в маленькій заскленій лоджії міс Міртл, звідки відкривався вид на задній двір, голі дерева, воду в басейні для птахів, вкриту скоринкою льоду. Біллі Келхун, редактор газети, з яким Анна познайомилася за обідом і який не хотів «зневажати своє коріння», написав для першої шпальти газети чудовий підсумковий огляд світових подій за 1939 рік. «Ми живемо в безпечній гавані, куди не дістає пекучий подих війни», — писав він. Анна кивнула на знак згоди. Американцям дуже пощастило, подумала вона, на відміну від решти світу. Їй потрібно було пам'ятати про це й цінувати своє щастя.

Потім вона прочитала, що перша в новому році біла дитина Ідентона народилася о 2:15 ночі 1 січня. Їй стало цікаво, чи не народилась бува кольорова дитина раніше, але якщо так, то газета про це не згадувала. А ще далі вона дізналась, як позбавити худобу від вошей і де можна купити причандалля для різання свиней.

Її мати була б у захваті від цієї газети.

З того часу, як Анні виповнилось дванадцять чи тринадцять років, вони з матір'ю щоранку з насолодою поглинали «Таймс» за кавою — принаймні під час маминих «сонячних просвітів».

Вони читали одна одній новини, м'яко сперечалися про політику та мріяли відвідати шоу на Бродвеї. Найбільше Анна сумувала за тими ранками з матір'ю, хоча, якщо чесно, їй довелося визнати, що з кінця літа мати вже вставала пізно й не встигала до сніданку. І все ж, читаючи «Геральд», Анна згадувала ті ранки з матір'ю з тужливою ніжністю.

Що подумала б її мати про Біблійний урок, який завжди був на першій сторінці «Чован Геральд»? Анна не могла уявити, щоб на першій сторінці північної газети можна було побачити Біблійний урок. Міс Міртл хотіла, щоб Анна пішла з нею до її баптистської церкви, але поки що вона відмовлялась, хоча почала думати, що, може, й варто піти. Церква мала тут велику вагу, а вона воліла бути на боці добра в людях. Вони з матір'ю належали до єпископальної церкви, але ходили туди лише на Різдво та Великдень, і то не завжди, залежно від настрою матері. Але тепер Анна була сита Богом по горло. Чому він зробив життя її матері таким нестерпним? Чому він забрав цю чудову жінку такою молодою? Вона не пробачила йому цього і не була впевнена, що зможе витримати службу, де його вихвалитимуть.

Із роздумів її вивів звук кроків, що прямували до лоджії, і за мить у дверях з'явилась міс Міртл.

— Люба, до тебе візитер, джентльмен, — сказала вона. — Він чекає тебе надворі, біля парадного входу.

Візитер-джентльмен? Єдині джентльмени, яких вона знала, були так звані «рушіями й натхненниками» в місті. Вона знала, що їм дуже хочеться побачити, що вона обрала для муралу, але вона не думала, що міс Міртл залишила б когось із них стояти на холоді, незважаючи на свої домашні правила.

— Хто це? — запитала Анна, відкладаючи газету й підводячись.

— Побачиш, — сказала міс Міртл загадково.

Анна розправила спідницю й попрямувала через вітальню до фое. Вона відчинила вхідні двері й побачила чоловіка, який притулився до ліхтарного стовпа й кутив люльку. На ньому була коричнева замшева куртка зі шкіряним коміром і вовняний шарф кольору іржі. Це був красивий дорослий чоловік, віком десь від тридцяти до сорока років, і, коли він припідняв назустріч їй свій коричневий кашкет, вона аж злякалась його копиці густого рудого волосся. Їй ніколи не доводилось бачити такий яскравий колір на голові чоловіка. Вона вийшла на ганок, і він усміхнувся їй. У нього був сильно викривлений передній зуб, але навіть це не могло применшити його краси.

— Я Мартін Дреппл, — сказав він, випроставшись. — А ви — та маленька леді, яка викрала у мене з-під носа перемогу в конкурсі муралів. — Усмішка не полишала його обличчя, проте про свою усмішку Анна такого б не сказала, бо вона в неї зникла чи не відразу.

— Мені шкода, — сказала вона. Вона пригадала, як кінчики пальців його дружини впились їй у руку крізь рукав пальта. — Я розумію, що це, мабуть, було жахливим розчаруванням.

— Я вас просто дражню. — Він усміхнувся, засовуючи люльку в кишеню куртки. — Насправді я тут, щоб вибачитись за поведінку моєї дружини. Вона розповіла мені, що зустріла вас у бібліотеці. Боюсь, у неї був жахливий головний біль, і ви потрапили їй під гарячу руку.

— О, все гаразд, — сказала вона. У неї в голові не вкладалося, як можна пов'язати ту мерзенну жінку з цим чарівним чоловіком. — Мені шкода, що вона почувалася недобре.

— Отже, — сказав він, розтягуючи це слово, — ви коли-небудь малювали мурали раніше?

Вона відразу насторожилась і затремтіла від холоду, стиснувши руки на грудях.

— Так, у художній школі, — сказала вона, сподіваючись, що він не запитає про розмір картини. Вона не хотіла брехати, але між малюванням муралу 5 на 4 і 12 на 6 була величезна різниця.

— Я просто хотів повідомити, що буду радий допомогти вам усім, чим зможу, — сказав він. — Без жодної компенсації, — швидко додав він, піднявши руку перед собою. — Поки у мене є вільний час, для мене буде честю допомогти вам з підрамником або ще з чимось, що може вам знадобитися. Це величезна робота. Ви можете не впоратись із нею самотужки.

Анна була приголомшена його щедрістю.

— Дякую, — сказала вона, — але я не можу вас просити. Я розраховую на допомогу кількох учнів. Її пальці вже почали боліти від холоду, і вона потерла руки. — Проте це дуже люб'язно з вашого боку. Я обов'язково зв'яжусь з вами, якщо мені знадобиться допомога.

Містер Дреппл нахилив голову, ніби оцінюючи її.

— Мій двоюрідний брат захоплюється вами, — сказав він, швидко змінюючи тему.

Їй знадобилась якась мить, щоб згадати, що його двоюрідним братом був мер Сайкс. Вони були зовсім не схожі.

— Мер Сайкс був дуже шанобливий, — сказала дівчина, намагаючись не думати про чутки, що мер лупцює свою дружину й має коханку. Вона додала з усмішкою: — Хоча він не схвалює те, що я хочу розмістити Чаювання в центрі муралу.

Мер скривився, коли Анна розповіла йому про свій план. «Сподіваюсь, ви передумаєте», — сказав він.

— Ну, тому він і мер, а не художник, еге ж? — Містер Дреппл усміхнувся їй.

Їй хотілося запитати: «А ви помістили б Чаювання на мурал?». Але вона, звичайно ж, промовчала. Їй було цікаво, яким був його ескіз, що він намалював, щоб улавити Ідентон.

— Я бачив розворот з ескізами в журналі «Лайф», — сказав він. — Ваш проєкт для Бордентауна дуже гарний. У вас чудовий стиль.

Його дружина точно так не вважала, і Анна подумала, чи не насміхається він з неї. Вона почувалася молодою й недосвідченою, а також була ніби трохи на сцені, там, на ґанку, а він стояв унизу. Їй здавалось, що він говорить щиро, і вона сприйняла цей комплімент за чисту монету.

— Дякую, — сказала вона.

Він наче хотів ще щось сказати, але потім знову припідняв кашкет.

— Тоді доброго дня, — сказав він. — Мій номер телефону 47, якщо ви передумаєте.

Анна подивилась, як Дреппл повернувся й рушив у бік вулиці, а потім пішла всередину, щоб зігрітись. Вона стояла біля вхідних дверей, притулившись до них спиною, і думала про те, що тільки-но сталося. Дівчина була зворушена щедрістю та доброзичливістю Мартіна Дреппла і сподівалась, що була б такою ж доброю, як він, якби їхні долі помінялися.

РОЗДІЛ 21

МОРГАН

19 червня 2018 року

Я була сама у фое галереї і, балансуючи на драбині, очищала верхній квадрат четвертого ряду. Після розмови з Лізою я почала рахувати час. Мурал розміром дванадцять на шість футів був розділений шпагатом на сімдесят два квадрати, і мені потрібно було приблизно сорок п'ять хвилин, щоб очистити один квадрат. Мені доводилось працювати повільно і майже затамовувати віддих щоразу, коли я доторкалася стрижнем із ватою до поверхні картини, боячись пропустити хоч крапочку напіввідлущеної фарби, щоб випадково її не зішкребти. Щоб очистити весь мурал, мені мало знадобитися приблизно п'ятдесят чотири години. Але я могла працювати лише стільки годин поспіль, поки мої плечі та спина не починали здавати. Я прикинула, що мені знадобиться десять днів тільки на очищення. Ліза цьому не зрадіє.

Після кожного квадрата я робила п'ятнадцятихвилинну перерву, тож сиділа на нижній сходинці драбини, пила воду з пляшки й слухала, як Пост Малоун співає «Вітаю», коли Олівер увійшов у фое. Його рот рухався, але я не розуміла, що він каже.

Я зняла навушники й вибачливо усміхнулась йому.

— Що ти сказав? — запитала я.

— Фарби для консервації та інші матеріали, які я замовив для тебе, ось тут, — сказав він. На шиї в нього теж висіли навушники.

— О, чудово. — Я вказала на мурал. — Проте вони мені знадобляться трохи згодом.

БАГАТОРІЧНА ТАЄМНИЦЯ, ЯКУ ТРЕБА РОЗКРИТИ.
ТЕМНА ПРАВДА, ЯКУ КРАЩЕ ЗАЛИШИТИ
ПОХОВАНОЮ...

Північна Кароліна, 2018 рік.

Життя Морган Крістофер зруйноване. Вона бере на себе провину за злочин, якого не скоювала, і сідає до в'язниці. Мрію про успішну мистецьку кар'єру довелося б залишити в минулому, якби не пропозиція від таємничого відвідувача: якщо дівчина зможе відновити стару фреску на поштовому відділенні в південній частині міста, вона миттєво вийде із в'язниці.

Морган не розуміється на реставрації, але погоджується, бо відчайдушно хоче на волю. Однак те, що вона знаходить під шаром пилюки, вражає її. Картина розповідає історію божевілья, насильства й секретів маленького міста.

Цей роман наче ковдра, зшита із клаптиків різних доль, місць і часових проміжків, що поєднуються в одну емоційну історію.

Booklist

bookclub.ua

ISBN 978-617-15-0390-8

9 786171 503908